

Zera Shimshon

by Rabbi Shimshon Chaim Nachmani zt"l

Published Mantua 1778*

Chapter LVI: Ruth

Essay 2. Why Boaz gave Ruth no gift

פסוק "עיניך בשדה אשר יקצרו ונהלכת אחריהן הלוא צויתי את הנערים לבלתי נגעו". קשה דלמה הוצרך לצוות להם שלא יגעו בה וכי אלמנה וגיוורת הבאה ללקוט בשדה יש להם לצערה, זו אינה סברא, ועוד קרא פתיב "כל אלמנה ויתום לא תענון", ומכל שכן נערים של בועז שבודאי היו גדורים מן הערנה ומכל חטא, ועוד איך נקשר "הלוא צויתי" עם רישיה דקרא "עיניך בשדה אשר יקצרו ונהלכת אחריהן", שגראה שדוקא לפי שאמר לה "נהלכת אחריהן" איצטריך ליה למימר "הלוא צויתי" וכי.

There is a verse: **“Keep your eyes on the field they are reaping, and follow them. Haven’t I ordered the workers not to harass you.”**¹ A difficulty is: why did he need to command them not to touch her? Would they really mistreat a widow and convert who came to glean in the field? This is unreasonable. Furthermore, Scripture says, **“You shall not afflict any widow or orphan,”**² and all the more so the young men of Boaz, who certainly were restrained from immorality and every sin.

Furthermore, how is **“haven’t I commanded”** connected with the beginning of the verse, **“Let your eyes be on the field they are reaping, and follow them”**? It appears that specifically because he told her, **“Follow them,”** he therefore needed to say, **“haven’t I commanded,”** etc.

וגיש לומר דקרא פתיב "ושכחת עמר בשדה לא תשוב לקחתו", ותגן בפירק ו' דפיאה זה הפלל כל שהוא בכל תשוב שכחה, ושאינו בכל תשוב אינו שכחה, אבל פשהם שנים או יותר תגן התם שנים שיהתחילו מאמצע השורה זה פניו לצפון וזה פניו לדרום ושכחו לאחריהם אינו שכחה, ופירש הרבי עבדיה מברטנורא אם פשהפכו פניהם זה לצפון וזה לדרום גשאר עומר אהד ביניהם ושכחוהו אינו שכחה, לפי ששניהם סמכו זה על זה ומתוך כך גשפח, וכתב התוספת יום טוב ד"ושכחת" משמע שלא על ידי אחר שעמך עכ"ל.

It may be explained that Scripture says, **“And you forget a sheaf in the field, you shall not return to take it.”**³ We learned in chapter 6 of Peah (Mishnah 4): **“This is the rule: whatever falls under ‘you shall not return’ is considered forgotten produce, and whatever does not fall under ‘you shall not return’ is not considered forgotten produce.”** However, when there are two or more workers, we learned there: **“If two began from the middle of the**

* English translation: Copyright © 2026 by Charles S. Stein. Additional essays are available at <https://zstorah.com>

¹ Ruth 2:9.

² Ex. 22:21.

³ Deut. 24:19.

row, one facing north and one facing south, and they forgot a sheaf behind them, it is not considered forgotten produce.”

Rabbeinu Ovadiah of Bartinoro explained: if, when they turned their faces, one northward and one southward, a single sheaf remained between them and they forgot it, it is not considered forgotten produce, because each relied on the other, and through this it was forgotten.

The Tosafot Yom Tov wrote that “ ‘and you forget’ implies not through another person who is with you.”

ובזה נבא לביאור הכתוב, בעז אָמר לרות שתרצה בשדה במקום שכבר קצרו ומלך אחריהן ומלקוט הפל, והפל יהיה שְׁלֵה בין לקט ובין שכחה, ואמר לה כך כדי שתתנהג בצניעות ולא תלך לפני הנערים, אכל על זה קשה שהואיל שהנערים הם רבים מה שיש לאחריהם אינו שכחה מפני שסמכו זה על זה, וכדי שרות לא תתפחד פן הנערים לא ירצו שתקח מה שישפחו לאחריהם לפי שאינו שכחה, לפיכך הקדים לומר לה "הלו צויתי את הנערים לבלתי נגעו", כלומר שאף על פי שמן הדיו אינו שכחה איני רוצה שיקפידו בזה.

With this we may explain the verse. Boaz told Ruth that she should look in the field where they had already reaped, go after them, and glean everything, and all of it would belong to her, whether gleanings or forgotten produce. He told her this so that she would conduct herself modestly and not walk in front of the young men. However, this is difficult, because since the young men were many, whatever was behind them was not considered forgotten produce, because they relied upon one another. Therefore, so that Ruth would not fear that the young men would not want her to take what they forgot behind them, since legally it was not considered forgotten produce, he first said to her: “Haven’t I ordered the workers not to harass you?” Meaning: even though according to the law it is not considered forgotten produce, I do not want them to object in this matter.

ואם תאמר ומה היתה פנונת בעז בזה, שאם היה רוצה לתת לה משלו היה יכול לתת לה בהצנע ובכבוד ולא שתתבזה ללקט בשדה ללקוט, ועוד למה בעז לא נתן לה כלום לא בפעם הראשונה ולא בפעם האחרונה, אלא שבפעם האחרונה כתיב "נתמד שששערים וישת עליה", ואינו אומר שנתנם לה במתנה רק ששם אותם עליה, ואחרי זה רות פשפשה אל חמותה אמרה "שששערים האלה נתן לי כי אמר [אלי] אל־תבואי ריקם אל־חמותי". וזה לא מצינו שבעז נתן לה במתנה בפירוש אלא "וישת עליה", ועוד לא מצינו שאמר לה "אל־תבואי ריקם" וכו', ועוד צריכה טעם למה "אלי" קרי ולא כתיב.

If you should ask: what was Boaz’s intention in this? For if he wished to give her from his own possessions, he could have given to her privately and honorably, and not have her demean herself by going to glean in the field. Furthermore, why did Boaz give her nothing, neither the first time nor the last time? Rather, regarding the last occasion it says, “And he measured six measures of barley and placed it upon her.”⁴ It does not say that he gave them to her as a gift, only that he placed them upon her. In other words, the verse does not use the usual verb “he gave” [*natan*] [נתן], nor did he verbally say that he was giving it to her. Also, for something like barley, that has to be held in a container, he did not fill a container and then place

⁴ Ruth 3:15.

it in her hands, which would be an express “giving.” Rather, she was holding her shawl while he poured barley into it.

Afterward, when Ruth came to her mother-in-law, she said, “These six measures of barley he gave me, for he said [to me]: ‘Do not go empty-handed to your mother-in-law.’”⁵ Yet we do not find that Boaz explicitly gave them to her as a gift, only “and he placed it upon her.”

Nor do we find that he said to her, “Do not go empty-handed to your mother-in-law.”

Furthermore, a reason is needed for why our Masoretic tradition is that “to me” is read with the Megillah, but it is not actually written there.⁶

וְיֵשׁ לומר שְׁפוּנוֹת בְּעֵז הַיְתָה שְׁלֵא לִיקַח רוּת לְאִשָּׁה עַד שֶׁהִגְוֹאֵל יִגְלֶה דַּעְתּוֹ שְׁאִינוֹ רוֹצֶה לִיקַח אוֹתָהּ לְאִשָּׁה, מִהַטְעַם שְׁנִכְתוּב לְקַמֵּן בְּאוֹרְךָ עַל פְּסוּק "וְנִעַמְתָּ בְּתִי אֶל־תִּירְאִי" וְכוּ' וְעֵי"ש. וְכַנּוּנָת בְּעֵז הַיְתָה לְהַכְרִיחַ הַגּוֹאֵל שְׁיֵאמַר לוֹ בְּפִירוּשׁ "קִנְיֵה-לְךָ", כִּדִּי שְׁלֵא יִשְׁאַר שׁוּם פְּקוּק וְטַעֲנָה בְּנִישׁוּאִין אֵלּוּ. וּמִשׁוּם הֵכִי הִתְנֵנוּ שְׁאִינָם רוֹצִים לְמַכּוֹר אֶת הַשְּׂדֵה אֶלָּא אִם כֵּן יִקְנֶה גַם רוּת לְאִשָּׁה, וְזֶהוּ שְׁכַתוּב "בְּיוֹם־קִנּוּתְךָ" וְכוּ'.

It may be said that Boaz’s intention was not to take Ruth as a wife until the redeemer revealed his opinion that he did not wish to take her as a wife, for the reason that we shall write later at length (Essay 14) on the verse, “And now, my daughter, have no fear. I will do in your behalf whatever you ask, for all the elders of my town know what a fine woman you are,”⁷ and see there.

Boaz’s intention was to compel the redeemer to say explicitly to him, “Acquire [her] for yourself,”⁸ so that no doubt or claim whatsoever would remain regarding this marriage. Therefore, they stipulated that they did not wish to sell the field unless he would also acquire Ruth as a wife, and this is what is written: “On the day you acquire the property from Naomi and from Ruth the Moabite, you must also acquire the wife of the deceased, so as to perpetuate the name of the deceased upon his estate.”⁹

וְהִגְוֹאֵל לֹא הָיָה יָכוֹל לִיקַח אֶת רוּת כְּדִכְתִּיב "לֹא אוּכַל (לְגַאֵל-) לִי פֶן־אֲשַׁחִית" וְכוּ', וְאִדְרָבָא בְּקֶשׁ מְבוּעַז שְׁיִקְנֶנָּה הוּא, וְשִׁלְף נִעְלוֹ וְהַעִידוּ עָלָיו עֲדִים כַּנְרָאָה מִהַכְּתוּב. וְכָל אֵלּוּ דְבָרִים סְתוּמִים וְחֲתוּמִים מִפְּנֵי שְׁמִבִּיאָה זֹו כָּא לְעוֹלָם מְלֻכּוֹת בֵּית דִּין מְשִׁיחַ צְדָקָנוּ כִּידוּעַ לִיּוֹדְעִים, וְאִם הָיָה בּוֹעֵז נוֹשֵׂא רוּת קוֹדֵם דְּבָרוֹ עִם הַגּוֹאֵל אִזְ הָיָה הַגּוֹאֵל קוֹנֵה הַשְּׂדֵה וּמִתְשַׁבְּתוֹ שֶׁל בּוֹעֵז לֹא הַיְתָה מִתְקַיֵּמָת.

But the redeemer could not take Ruth, as it is written: “Then I cannot redeem it for myself, lest I impair my own estate.”¹⁰ On the contrary, he requested from Boaz that he acquire her himself, and he drew off his shoe, and witnesses testified concerning him, as appears from the verse.¹¹ All these matters are hidden and sealed, because from this union

⁵ Ruth 3:17.

⁶ Nedarim 37b.

⁷ Ruth 3:11.

⁸ Ruth 4:8.

⁹ Ruth 4:5.

¹⁰ Ruth 4:6.

¹¹ Ruth 4:7–10.

would come forth the kingdom of the House of David, our righteous Messiah, as is known to Kabbalists. Had Boaz married Ruth before speaking with the redeemer, then the redeemer would have acquired the field, and Boaz's plan would not have been fulfilled. That is, it could have led to later challenges regarding the validity of the union, and the legitimacy of the Davidic lineage that would flow from it.

ועיין במדרש רבה על פסוק "וזאת לפנים בישראל", שמי שמוכר שדהו היו קרוביו עושים לו בושות פנים בפרהסיא כמו שעושים למי שנושא אשה שאינה הוגנת לו ועיי"ש. אמנם כשחזר לגאול השדה שמכר היו מחזירים לו הכבוד בפרהסיא, וכאן ברות היו מסתפקים בה העולם אם היא הגונה אם לאו כמו שנפרש לקמן על פסוק הנ"ל ועיי"ש. ובועז רצה לרמוז שיש כבוד גדול לגאול את השדה כך יש כבוד גדול ליקח אשה זו, לפי שהיא הגונה, שהיא הנה יודע שפד נפסקה ההלכה מואבי ולא מואבית, ומשום הכי רצה לתלות גאולת השדה בקיחת רות לאשה.

See Midrash Ruth Rabbah 7:11 on the verse, “Now this was formerly done in Israel,”¹² that when one sold his field, his relatives would publicly shame him, just as they shame one who marries a woman unfit for him, see there. However, when he later redeemed the field he had sold, they would publicly restore his honor.

Here too, regarding Ruth, the world was uncertain whether she was fit or not, as we shall explain later (Essay 14) on the aforementioned verse, see there. Boaz wished to hint that just as there is great honor in redeeming the field, so too there is great honor in taking this woman as a wife, because she was fit. For he knew that the *halachah* had been decided: “a Moabite male [is forbidden to become a Jewish convert], but not a Moabite female.”¹³ Therefore, he wished to make the redemption of the field dependent upon taking Ruth as a wife.

והנה באורח חיים סוף סימן תרצ"ה כתב ההגהה ואיש לא ישלח לאשה, שלא יבא איש לשלוח לאלמנה ויבואו לידי ספק קידושין, אבל במתנות עניים אין לחוש, וכתב המגן אברהם פירוש שיאמרו שהם סבלונות וחוששין לקדושין וכו' ועיי"ש.

Now, in Orach Chaim, at the end of siman 695, se'if 4, the gloss of the Rema states regarding sending gifts on Purim: “A man should not send [gifts] to a woman,” lest a man come to send [gifts] to a widow and they come into doubt of betrothal. But regarding gifts to the poor there is no concern.”

The Magen Avraham (se'if katan 15) wrote regarding gifts to a widow: meaning, people might say that they are betrothal gifts, and therefore there is concern for betrothal, etc., and see there.¹⁴

¹² Ruth 4:7.

¹³ Yerushalmi Yevamot 8:3; Yevamot 69a; 76b, 77a; Ketubot 7b; Kiddushin 75a.

¹⁴ A gift to any unmarried woman could be viewed as related to betrothal, but a single woman's father is ordinarily involved in her betrothal, so a gift sent directly to her would be less likely to be mistaken for a formal act of betrothal. A widow, however, has no father acting on her behalf and conducts her own legal affairs independently. Therefore, a man sending her a gift could far more plausibly be understood as an act of betrothal on his part alone, creating a genuine legal doubt. This connects directly to the essay's main point: Boaz specifically avoided giving Ruth any honorable personal gift for exactly this reason: she was a widow, and any gift risked being interpreted as betrothal.

ומשום הכי בועז לא רצה ליתן לה שום מתנה דרך פבד כדי שלא יצא הקול שיש ספק קידושין ולא היתה מתקיימת מקשבתו, שהרי אם הגואל היה יודע שבוועז התחיל לקדש את רות קודם רשותו, לא היה מתרצה עוד לעשות אותו מעשה "שלה איש" וכו' ולא צורך. רק רצה שתקבל דרך מתנות עניים שאז אין לחוש. וכשנתן לה הנש ששעורים הבינה רות שפונתו היתה שלא תבא ריקם אל תמותה, אבל לא רצה לומר לה כדי שלא תהיה משמע מתנה. ומשום הכי מלת "אלי" קרי ולא כתיב, דמשמע שאמר בלבו אבל לפי האמת מעשיו מוכיחין שהיה רוצה לומר לה כן.

Therefore, Boaz did not wish to give her any honorable gift, lest a rumor emerge that there was doubt of betrothal, and his plan would not be fulfilled. For had the redeemer known that Boaz had begun to betroth Ruth before his permission, he would no longer have consented to perform that act of “a man drew off his shoe,” etc., unnecessarily. Rather, he wanted her to receive only by way of gifts to the poor, regarding which there is no concern. When he gave her the six measures of barley, Ruth understood that his intention was that she should not come empty-handed to her mother-in-law, but he did not wish to say this explicitly, so that it should not imply a gift. Therefore, the word “to me” is read but not written, implying that he said it in his heart, though in truth his actions prove that he wished to say this to her.

ועוד יש לומר שהואיל שבאותן שש שעורים רמז לה שעתידין לצאת ממנה נשים בנים שמתברכים בשש ברכות כמו שאמרו ז"ל, אם כן התקנה שהיתה לה לנעמי שישאנה אינה חוזרת ריקם, וגם היא הבטיחה טובה אליה. וזהו "אלי" דקרי ולא כתיב, ש"אלי" משמע "אלי" ממש שישא אותי לאשה, אבל לא אמר לה כן בפירושו. ועיין עוד לקמן על פסוק זה.

Furthermore, it can be said, as an additional explanation why “to me” is read but not written: since by those six measures of barley he hinted to her that six sons would eventually descend from her, who would be blessed with six blessings, as the Sages said,¹⁵ then the hope she had for Naomi—that he would marry her—was not returning empty-handed. It was also a good promise to her. This is the meaning of “to me” being read but not written, for “to me” implies literally “to me,” that “he will marry me as a wife,” but he did not say this to her explicitly. See further below (Essay 12) on this verse.

* * *

¹⁵ Sanhedrin 93b.